

βάτο τοῦ γιαλοῦ (ἐπὶ πολυμηχανοῦ καὶ ραδιοῦργου) Κρήτ. ||
"Ἀσμ.

Τώρα βγαίνει τὸ φεγγάρι σιγαλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ
σὰ δὴν ἔρημη βαρκούλα ὅπου πάει γιαλὸ γιαλό.

Κεφαλλ.

Τοῦ γιαλὸ γιαλὸ | ψαράκια κυνηγῶ

Λῆμν.

Δὲ σοῦ τό 'πα, Μαριετίνα, 'ς τὸ γιαλὸ μὴ γατεβῆς;
'Ο γιαλὸς κάνει φουρτούνα, θὰ σὲ πάρῃ νὰ πνιγῆς

Κεφαλλ.

Ρίξε μιὰ βέτρα 'ς τὸ 'ιαλό, | κι ἂ δὲ βραχῇ, δὲ σ' ἀγαπῶ
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Δὲν εἶν' γιαλὸς, γιὰ νὰ πνιγῶ, γκρεμνός, νὰ πάγ' νὰ
πέσω;

Προπ. (Μηχαν.)

Μέσ' σὲ καράβια τοῦ γιαλοῦ, μέσ' σ' ἀγαθὸ λιμνιῶνα,
σὲ παναθὺρ' ὁλόχρυση μιὰ κόρη ἀκκουμπημένη

Κύπρ.

Σ' ἔναμι περιθαλάσσιον κάτω τοὺς κατεβάζουν,
'κείνην τὴν ὥρα 'ς τὸν-γιαλ-λᾶδὸν νὰ π-πέσουν τοὺς βιάζοντ'
Ρόδ.

"Εα, ὕπρε τοῦ γιαοῦ | τσαὶ δροσιὰ τοῦ Μαλεβοῦ,
τσαὶ γλυκὰ ἀπομπάιτσε νι, | τὰν ἡμέραν ξυπνητσε νιν

(ἔλα, ὕπνε τοῦ γιαλοῦ... καὶ γλυκὰ ἀποκοίμισέ το, τὴν ἡμέρα
ξύπνησέ το· βαρυκάλ.) Τσακων. Πβ. εἰς λ. ἀ π ο μ π α -
λ α ἰ χ ο υ. β) 'Υπὸ τύπ. Τοῦ γιαλοῦ, ἡ ἐορτὴ τῆς Μεταμορ-
φώσεως τοῦ Σωτῆρος (6 Αὐγούστου) Θράκ. (Μαῖστρ.) :
Τοῦ Γιαλοῦ πηγαίνουμ' 'ς τὴ θάλασσα γιὰ κολύμπ'. γ) 'Υπὸ
τύπ. "Αι-Γιαλός, ἡ ἐορτὴ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν
ὁποῖαν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου κατέρχονται εἰς τὰ παράλια
καὶ ἐορτάζουν μὲ ἀγωνίσματα, κολύμβησιν κ.τ.τ. Κύπρ.
Συνών. κ α τ α κ λ ν σ μ ό ς. 3) 'Η θάλασσα γενικῶς πολλαχ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) : "Εχει καράβια 'ς τὸ γιαλὸ καὶ γι'
αὐτὸ εἶναι συλλογισμένος πολλαχ. Γιὰ τήρα ἐκεῖ βαθιὰ 'ς
τὸ γιαλὸ ἕνα βαπόρι μόλις φαίνεται Πελοπν. (Κορών.)
'Στραπὴ, βροντή 'ς τοὺν οὐρανό, | παστραβίτεις 'ς τοῦ γιαλὸ
(παστραβίτεις = ἀκροχορδόνες' ἐξ ἐπωδ.) Θεσσ. (Μελιβ.) ||
Παροιμ. 'Απεδῶ γιαλὸς κι ἀπεκεί γιαλὸς καὶ ποῦ νὰ πέσω
νὰ πνιγῶ; (ἐπὶ τῶν εὐρισκομένων πρὸ σκληροῦ διλήμματος)
Χίος

Τσ' ὦ νερόν τζαὶ 'τσεῖ γιαλὸς | τσαὶ ποῦ νὰ π-πέσω νὰ
πνιῶ;

(συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Χίος (Πίσπιλ.)

'Επὰ 'ιαλὸς κ' ἐκεῖ 'ιαλὸς | καὶ ποῦ νὰ πέσω νὰ πνιῶ;

(συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών.
Μ π ρ ό ς γ κ ρ ε μ ό ς καὶ π ί σ ω ρ έ μ α.

'Απ' τὴν Τυρ'νὴ ὥς τῷ Βαγιῶ | ἡ ἀραχνιὰ εἶναι 'τὸ γιαλὸ
(ἀραχνιὰ = ὁ διάβολος· κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ποῦ με-
σολαβεῖ ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου μέχρι τῆς Κυρια-
κῆς τῶν Βαΐων τὰ ψάρια δὲν τσιμποῦν στὰ ἀγκίστρια καὶ δὲν
πιάνονται στὰ δίκτυα, ἴσως ἐπειδὴ ἀλλάζουν τόπον διαμονῆς
διὰ νὰ γεννήσουν ἢ δι' ἄλλον λόγον) Μύκ. 'Ο γιαλὸ γελάει
ὁλῶ (ἡ θάλασσα ἐξαπατᾷ τοὺς πάντας) Μπόβ. || Γνωμ. "Αμα
κλαίει πολλὰ ὁ γιαλὸς, γιὰ νερά, γιὰ ἀέρα (ὅταν, καίτοι φαί-
νεται γαληνιαία ἡ θάλασσα, ἀκούεται θόρυβος ἀπὸ τὸ βάθος
τοῦ ὀρίζοντος, προμηνύεται ἡ βροχὴ ἢ ἄνεμος) Κύπρ. "Αμα
βροντᾷ ὁ γιαλὸς, θ' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς Πελοπν. (Κορών.) 'Η
σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θεόφρ., Σημ. 29 α' Ακταὶ βοῶσαι καὶ
αἰγιαλὸς ἡχῶν ἀνεμώδης καὶ 'Αράτ., Φαινόμε. 902-910
«Σῆμα δέ τοι ἀνέμοιο... | καὶ μακρὸν ἐπ' αἰγιαλοὶ βοῶντες, |
ἀκταὶ τ' εἰνάλιοι, ὅπότε' εὐδίοι ἡχῆσσαι | γίγνονται». Μπρὸς

πίσω τ' αἰ-Λιὸς πέτρα πιάνεις 'ς τὸ γιαλὸ (μεταξὺ τοῦ δευ-
τέρου καὶ τοῦ τρίτου δεκαημέρου τοῦ Ἰουλίου εἶναι ἡ θά-
λασσα ἥρεμος καὶ διὰ τοῦτο κατὰλληλος διὰ τοὺς λουομέ-
νους) Πελοπν. ("Αρν. Ζελίν.)

'Η σουσουβάρα 'ς τὸ γιαλὸ τσαὶ τὸ κατσί 'ς τὸ φοῦρνο
(ἡ σουσουβάρα = τὸ οὐράνιον τόξον, κατσί = ἡ γάττα.
Θεωρεῖται προμῆνυμα κακοκαιρίας ἡ ἐμφάνισις τοῦ οὐρα-
νίου τόξου εἰς τὸ βάθος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ὅποτε
καὶ ἡ γάττα ἀναζητεῖ τὴν προστασίαν τῆς εἰς τὸν φοῦρνον)
Πελοπν. (Ξεχώρ.) || "Ἀσμ.

Τρεῖς περδικούλες κάθονται 'ς τὸν "Ελυμπο 'ς τὴ ράχη,
ἡ μιὰ τηράει κατ' τὸ γιαλὸ κ' ἡ ἄλλ' κατὰ τὴ Λάρ'σα
Μακεδ. ("Ολυμπ.)

'Αλλοίμονο τὰ πάθη μου, κανεῖς νὰ μὴ δὰ πάθῃ,
οὔτε καράβι 'ς τὸ γιαλὸ οὔτε πουλλὶ 'ς τὰ δάση

Κεφαλλ.

"Ω ἀρφανέ, πεδάρφανε ἀπὸ μάννα καὶ κύρη,
σὰ δὲ καράβι 'ς τὸ γιαλὸ χωρὶς καθαβοκύρη
Θήρ.

Τὴν μιὰν ἐπῆρεν ὁ γιαλὸς, τὴν ἄλλῃ τὸ καράβι,
κ' ἐγὼ τὸ κακορρίζικο 'ς τὴ γόχη τσῆ καμάρας
Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ.)

Ψάρευε ψάρια 'ς τὸ γιαλὸ καὶ τὸν καιρὸ μὴ χάνῃς,
γιατὶ μ' ὀνειράτα πολλὰ τσῆ πείνας θὰ πεθάνῃς
Χίος. β) 'Υπὸ τύπ. ἀχιλῶνα τ' γιαλοῦ, ἡ θαλασσία χελώνη
Σαμοθρ. γ) 'Υπὸ τύπ. κατσί τοῦ γιαλοῦ, τὸ πτηνὸν γλάρος
(ἐπειδὴ ὀρέγεται τὰ ψάρια ὅπως ἡ γάττα) Μέγαρ. δ) 'Υπὸ
τύπ. κόρη τοῦ γιαλοῦ, τὸ συγγενὲς πρὸς τὸν ἀστακὸν ζῶον
Σκύλλαρος ὁ εὐρύς (Scyllarus latus) 'Αστυπ. 4) 'Η λίμνη
Βιθυν. (Πιστίκοχ.) Θεσσ. (Σταυρ.) Μακεδ. (Πεθελιν.) :
'Α πᾶμι 'ς τοῦ γιαλοῦ νὰ κόψουμε καλάμια. 5) Τὰ παρὰ
τὸ πλευρὸν τοῦ κωπηλατοῦντος καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη τῆς
λέμβου σανιδώματα, ὅπου τοποθετοῦνται προσωρινῶς οἱ ἀλι-
ευόμενοι ἰχθύες 'Αντίπαξ. 'Ερείκ. Καστ. Κέρκ. Κύθν. Λευκ.
Μεγανήσ. Μῆλ. 'Οθων. Παξ. Στερελλ. (Λουτρ. Σπάρτ.)
κ.ά.: 'Επιάσαμε τόσα πολλὰ ψάρια π' ἐγεμίσαν οἱ γιαλοὶ
τσῆ βάρκας κι ἀπὸ τσι δυὸ βάδες Μῆλ. Μὲ τὴ βαρκουλίτσα
του ἴσια μὲ τοὺς γιαλοὺς ἀλατρεύει τὴ θάλασσα ὁ Λάκης
ὁ Πιστόλης (ἀλατρεύει = ὀργώνει, διαπλέει) 'Ερείκ.

γιαλοσερίδα ἡ, ἐνιχ. γιαλοσιρίδα Ρόδ.

'Εκ τῶν οὐσ. γ ι α λ ό ς καὶ σ ε ρ ί δ α.

Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἀκκνωδὲς (Cichorium spinosum),
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών. βλ. εἰς λ.
γ ι α λ α σ τ ο ι β ή.

γιαλότιρα ἐπίρρ. ἐνιχ. γιαλότιρα Θεσσ. (Τρίκερ.)
Σκίαθ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ι α λ ό ς καὶ τῆς συγκριτ. ἐπιρρηματ.
καταλ. -τ ε ρ α.

Πλησιέστερον πρὸς τὴν ἀκτὴν. ἐνθ' ἄν.: "Ελα γιαλότιρα
Τρίκερ. Ψαρεύει γιαλότιρα Σκίαθ. Συνών. γ ι α λ ό -γ ι α -
λ ό. 'Αντίθ. ἀ ν ο ι χ τ ό τ ε ρ α.

γιαλοτόπιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ι α λ ό ς καὶ τ ό π ι ο ν (Βυζαντ. τύπ.)
Παράλιον μέρος, παραλία.

γιαλοτριφύλλο τό, Κάσ.

'Εκ τῶν οὐσ. γ ι α λ ό ς καὶ τ ρ ι φ ύ λ λ ι.

Εἶδος ἀγριόχορτου, τὸ ὅποιον εὐδοκιμεῖ εἰς παραθαλάσ-
σια μέρη: Τὸ γιαλοτριφύλλο βγαίνει στίς περιελ-μίες.

"Ολα τὰ ζωνδάρια τρώσι τὸ γιαλοτριφύλλ-λο (περιαλ-λιές = περιγιαλιές, περιγιαλία· ζωνδάρια = τὰ τετράποδα ζῶα).

γιαλοτσιμέτα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλὸς* καὶ τοῦ Ἰταλ. *cimetta* = μικρὴ κορυφή.

ἽΟ τρυφερὸς βλαστὸς τῶν φυτῶν βρούβας καὶ λαψάνας.

γιαλοῦ ἡ, Εὐβ. (Λιχὰς Χαλκ.) Πελοπν. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ.

Ἐκάτερον τῶν πλαγίων μερῶν τῆς πρῶρας τῶν μικρῶν ἱστιοφόρων ἔνθ' ἄν. Συνών. *γιαλός* 5.

γιαλούδα, ἡ, Εὐβ. (Λιχὰς) Στερελλ. (Μαλεσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλοῦ* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ-δα.

Γιαλοῦ, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Κάθετ' ἔς τὴν γιαλούδα Μαλεσ. *Γιαλοῦ* δὲ λέμι τ'ς πάδης ἔς τοῦ τριχαδῆρ' Λιχὰς. Τοῦ τριχαδῆρ' ἔχ' γιαλοῦ δὲ τ'ς πάδης αὐτόθ.

γιαλουδάκι τό, Ἵων. (Κάτω Παναγ.) Μῆλ. Σίφν. γιαλουάκι Κάσ. Χάλκ. γαλουάκι Χάλκ. ἁλουάκι Κάσ. Χάλκ.

Ἵποκορ. τοῦ οὖς. *γιαλοῦ* δὲ.

1) Μικρὸς αἰγιαλὸς Ἵων. (Κάτω Παναγ.) Κάσ. Σίφν. Χάλκ.: Ἠπῆαινε γιαλουδάκι-γιαλουδάκι κ' ἤφτασε ἔς τὸ κάστρο Σίφν.

"Αι-Γιόρη καὶ "Αι Γιάννη, | ἔβγαλε τὸ πασ-σουλάκι, *ρίξε το* ἔς τὸ γιαλουάκι | *για νὰ γιάνη* τὸ ματάκι.

(ἔξ ἐπὶ φθ.) Κάσ.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλουδάκι* Κάτω Παναγ. *Μικρὸ Γιαλουδάκι* Μῆλ. *Γιαλουάκι* Κάσ. 2) *Γιαλοῦ*, τὸ ὅπ. βλ., Μῆλ.

γιαλούδι τό, Κύθν. γιαλούι Κάρπ. Χίος (Πυργ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλὸς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦ-δὲ. Μικρὸς αἰγιαλὸς ἔνθ' ἄν.: Ἰασμ.

Κάτω ἔς τὸ γιαλοῦ | ἤσπειρα φακούι.

Πυργ.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλούδι* Κύθν. Σέριφ. *Γιαλούδια* Ἵος Μύκ. (καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1671) "Ασπρο *Γιαλούδι* Σῦρ. "Ασπρα *Γιαλούδια* Μῆλ. *Λυθὸ Γιαλούδια* Σέριφ. *Γιαλούι* Κάρπ. *Βαθὺ Γιαλούδι* Σῦρ.

γιαλούσης ὁ, Ἵων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ-σης.

ἽΟ κατοικῶν παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ὁ παράλιος ἔνθ' ἄν.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Πόρ. καὶ τὸ θηλ. ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλοῦσα* Κύπρ.

γιαλοφάγι τό, ἔνιαχ. γιαλοφάγ' Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *φαγί*.

Συνήθ. κατὰ πληθ., τὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἀλιευόμενα ὕστρεα, ὀστρακόδερμα, μαλάκια καὶ μαλακόστρακα ὡς νη-στήσιμα: *Τ' μιγάλ' Σαρακουστή* κατ'βαίνουμι ἔς τ' θάλασσα *για γιαλοφάγια*.

γιαλόχειλο τό, ἔνιαχ. γιαλόχειλον Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *χεῖλος*.

Τὸ χεῖλος τοῦ αἰγιαλοῦ, ἡ ἀκρογιαλιά.

γιαλοχόρταρο τό, ἔνιαχ. γιαλοχόρταρο Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *χορτάρι*.

Κάθε χόρτον φυόμενον εἰς παραλιακὰ μέρη: Ἰασμ.

Πῆρα τὴν βλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆ γυναῖκα
καὶ αὐτὰ τὰ γιαλοχόρταρα γι' ἀδέρφια γιὰ ξαδέρφια.

γιαλόχορτο τό, Κάρπ. ("Ελυμπ.) Κάσ. Κέρκ.— Π. Γενναδ., 804 Χελδρ. - Μηλιαρ., 88—Λεξ. Βλαστ., 466.

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *χόρτο*.

1) Τὸ φυτὸν Ποσειδωνία ἡ ὠκεάνειος (*Posidonia oceanica*), τῆς οἰκογ. τῶν Ποταμογειτονιδῶν (*Potamogetonaceae*) Π. Γενναδ., 804. — Λεξ. Βλαστ., 466. 2) Τὸ φυτὸν Βελλαρδία ἡ τρισσόχειλος (*Bellardi trixago*), τῆς οἰκογ. τῶν Γρομφαδιδῶν ἡ Χοιραδιδῶν (*Scrofulariaceae*) Χελδρ. - Μηλιαρ., 67. Συνών. *ἀγριο λυκος*, *σιτα-ρο λυκος*, *θροῦνα*. 3) Τὸ φυτὸν Ζωστήρ ὁ θαλάσσιος (*Zostera marina*), τῆς οἰκογ. τῶν Ποταμογειτονιδῶν (*Potamogetonaceae*), Χελδρ. - Μηλιαρ., 88. 4) Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἀκανθῶδες (*Cichorium spinosum*), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Κάρπ. ("Ελυμπ.). Συνών. βλ. εἰς λ. *γιαλαστοιβή*. 5) Εἶδος ἀγρίου χόρτου ποῦ φύεται εἰς παραθαλασσίους τόπους Κάσ.

γιαλόψητο τό, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *ψητό*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. *ψητό*.

Ψάρι ψημένον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀλίευσίν του καὶ μάλιστα εἰς τὴν παραλίαν.

γιαλόψωλος ὁ, ἔνιαχ. γιαλόψωλους Προπ. (Πέραμ.) γιαλόψουλους Μακεδ. ("Ελευθερ.) Σαμοθρ. θηλ. γιαλόψουλη Θράκ. ("Ηρακλίτς.)

Ἐκ τῶν οὖς. *γιαλὸς* καὶ *ψῶλος*.

Τὸ θαλάσσιον ζῶον Ὁλοθούριος ὁ ψῶλος (*Holothurius psolus*), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐχινოდέρμων (*Echinodermi*) ἔνθ' ἄν.: *Ξήβαλα* ἢ ἑνα γιαλόψουλον *για δόλωμα* (ξήβαλα = ἔβγαλα) Σαμοθρ. *Τσι γιαλόψουλοι* ἅα τι κάνομι *δουλώματα* ἅα = θὰ) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. *γιαλήσιος* 1β.

Γιαλιτρανὸς ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ. Ἵστ. Λιχὰς κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοπων. *Γιάλιτρα*.

ἽΟ κάτοικος τῆς Γιάλιτρας τῆς Β. Εὐβοίας ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. *Σαράντα Γιαλιτρανοὶ ἑνα γάιδαρον φουρτώναν* (ἐπὶ πολλῶν ἀδεξίων μὴ δυναμένων νὰ ἐκτελέσουν ἀπὸ κοινοῦ ἐργασίαν, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ εὐχερῶς καὶ ἀπὸ ἓν ἄτομον) Αἰδηψ. Ἵστ. || Ἰασμ.

Νά'χα νιρὸ 'π' τοῦ Μπάντιμου καὶ μῆλ' ἀπ' τοῦ Ξηρ' χώρι
νά'χα καὶ Γιαλιτρανὸ κρασί, κουρίτς' ἀπὸ τοῦν "Αἶον
αὐτόθ.

γιαλώνω Ἄθ. Μύκ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ., 305 *γιαλών-νω* Κάρπ. Κάσ. Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαλὸς*.

Πλέων πλησιάζω πρὸς τὸν αἰγιαλόν, τὴν ἀκτὴν ἔνθ' ἄν.: *Ἐπιάσαν μπουνάτσες καὶ δὲ μπορέσα τὰ καράβια νὰ γιαλώσουν Χίος Γιάλωνε!* (νκντ. παράγγεσμα) Ἄθ. *Τὰ ψάγια γιαλώσανε Μύκ. Τὸ ψάρι γιαλών-νει* ἔς τὴν ἐποδὴ του Κάσ. *"Αμ-μα 'ν ὁ τῆαιρὸς γαρμπήδες, νοθιᾶδες, τῆαιροὶ μαλακοί, γιαλών-νει τὸ χταπόδι Λέρ. Τὰ ψάγια εἶναι γιαλωμένα αὐτόθ.* Ἀντίθ. *ἀνοίγω* Α12, *ξανοίγω*, *πελαγώνω*.

γιαλώπι τό, Σύμ. γιαλούπιν Κύπρ. διαλούπι — Λεξ. Αἶν. *διαλούπ'* Στερελλ. (Βαρετάδ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. αἰγιαλώπιον = συρίγγιον τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ τύπ. *γιαλούπιν* καὶ εἰς Μητροφ., Ἰατροσοφ., 18.

